

DÉLMAGYARORSZÁG

SZEGED. Szerkesztőség: Somogyi ucca 22. I. em. Telefon: 23-33. - Kiadóhivatal, közléskönyvtár és jegyiroda: Aradi ucca 8. Telefon: 13-06. - Nyomda: Löw Lipót ucca 19. Telefon: 26-34. Távirati és levélcím: Délmagyarország Szeged.

Kedd, 1931 június 9
Ara 16 fillér
VII. évfolyam, 127. szám

ELŐFIZETÉS: Havonta helyben 3.20 vidéken és Budapesten 3.60, külföldön 6.40 pengő. - Egyes szám ára hétköznap 16, vasár- és ünnepnap 24 fill. Hirdetések felvétele tarifa szerinti. Megjelentik hétfő kivételével naponta reggel

Rassay Károly 2000 szegedi választó előtt hatalmas beszédben ismertette programját

Lelkesen ünnepelték a polgári ellenzék vezérét

Éles bírálat a kormányzati politika minden részletéről — „Az ország jövője csak az ellenzék célkitűzésével biztosítható” — Szeged és az ország egyetemes érdeke

(A Délmagyarország munkatársától)
A négy és fél évvel ezelőtti összehívott országgyűlést feloszlatták és kiírták a választást. Az egész országban megkezdődött a küzdelem a mandátumokért és megkezdődött a harc Szegeden is. Szeged polgársága már vasárnap irányt adott a képviselőválasztás sorsának. Olyan választ adott a szegedi kormánypárt mandátumhalászó taktikázására, amely kizár minden bizonytalanságot, amely Szeged polgárságának törhetetlen ellenzéki meggyőződéséről tanuskodik félreérthetetlen módon.

Néhány nappal ezelőtti jelentek csak meg a plakátok a szegedi uccákon, amelyek azt hirdették, hogy a szegedi Független Balpárt vasárnap délelőtti fél tizenegy órai kezdettel nagygyűlést tart a Belvárosi Mozi téli helyiségében és ezen a gyűlésen mondja el programbeszédét Rassay Károly. És vasárnap, már a kora reggeli órákban megindult a népvándorlás a Belvárosi Mozi felé. Még tíz óra sem volt, amikor a mozi hatalmas nézőtere már zsúfolásig megtelt, de még egyre érkeztek sűrű rajokban az érdeklődők. Csakhamar elkezdte a közönség a széksorok között szabad teret is és a nézőtér, valamint a karzatokon, ahol az ülőhelyek száma nem egészen másfélszer, így több, mint kétszer ember szorongott a

hatalmas helyiségben. De zsúfolásig megtelt a mozi hatalmas előcsarnoka is azokkal, akik a nézőteréről kiszorultak. Hatalmas tömeg verődött össze a mozi bejárata előtt is. Rengeteg ember volt kénytelen eltávozni a nagygyűlés színhelyéről, mert a zsúfolásig megtelt nézőtér az érdeklődőknek ezt a hatalmas tömeget már nem fogadhatta be.

A nagygyűlés közönségének összetétele azt bizonyította, hogy Szegeden óriási arányokban hódított teret az ellenzéki gondolat. Magasrangú köztisztviselők, nagy és kisiparosok, magánalkalmazottak, kereskedők, földművesek gyűltek össze, hogy meghallgassák Rassay Károly programbeszédét.

A Független Balpárt szegedi vezérkarának élén Rassay Károly fél tizenegy órakor vonult fel a pódiumra. A zsúfolt nézőtér közönsége tomboló ünnepségbe kezdett. Percenkig tartott, amíg helyreállt a csend.

Ottóvay Károly lépett ekkor a szónoki asztalához, üdvözölte a város ellenzéki polgárságát, majd felkérte Rassay Károlyt, a szegedi polgári ellenzék listavezető képviselőjelöltjét, hogy tartsa meg programbeszédét.

A taps ismét végigviharzott a zsúfolt nézőtér, amikor

Rassay Károly megkezdte beszédét

— Az országgyűlés tegnap délelőtti feloszlott — kezdte beszédét Rassay Károly. — Elment, hogy egy új országgyűlésnek adjon helyet. Hogy mi volt az időelőtti feloszlásnak az oka, azt nem tudom, senkisé tudja. Azt hiszem ennek a parlamentnek még lett volna háromnegyed éve, hogy áldásos működést fejtessen ki az ország érdekében. Megrövidíti az élettartamát és háromnegyed év előtt már most hívja az ország közönségét a döntésre. Nem volt munkaképtelen ez a parlament. Ha a munkaképtességet mechanikai értelemben vizsgáljuk, elvégzett mindent, amit tőle kívántak, nem volt az a pontos iktató, amely pontosabban regisztrálta volna a kormány akaratát, mint ez a parlament. (Helyeslés.) A parlamentet tehát azért nem kellett feloszlítani, mert talán a működésében zavar állott volna elő. Előfordul más nemzeteknél is az alkotmányos életnek az a megszokott formája, hogy a törvényhozás, mielőtt lejár az ideje, az államfő döntése alapján beszűnteti a működését s a választóközönséget ítéletre hívja fel a kormány által követett politikával szemben. Ilyen nagy érdeket, amelynek az eldöntésére felhívják a választóközönséget, seholsem látok. Hanem látok ezzel szemben problé-

mákat, nehézségeket és bajokat. De nem látom azokat a kérdéseket, amelyeket a kormány úgy exponált volna a választóközönség előtt, mint amelyekre vonatkozólag a választóközönség véleményére kíváncsi. Én tehát, amikor egyrészt meghatározom a magam ellenzéki álláspontját a kormánnyal szemben, megállapítom, hogy a követendő irányelveimet illetőleg nem tehetek mást miniszterelnöki programbeszéd hiányában, a kormány tagjai beszédeinek hiányában, minthogy az elmúlt időszak tényeiből és eseményeiből vonjam meg magam azt a határt, amely minket a mai kormányzati rendszertől elválaszt.

— Nemcsak a miniszterelnök ur mulasztotta el azt, hogy programot adjon, de azok is, akik körülötte vannak. Ott, ahol megnyilatkozik, nem ezeknek a nagy politikai kérdéseknek anyagát érinti, hanem olyan kérdéseket ölel fel, amelyek bizony nem alkalmasak arra, hogy politikai vitának anyagát képezzék, vagy pedig egyszerűen az államkincstárt terhelik meg olyan igényekkel, amelyek ki nem elégíthetők, vagy ha igen, hát nem az egész ország igényeinek a figyelembevételével.

— Fel kell vetnem a kérdést: mi volt az

öt évvel ezelőtti helyzet, amikor ezt a most szétmenő országgyűlést megválasztották, és amikor Szeged város ellenzéki polgársága megtisztelt engem (viharos éljenzés), hogy a képviselőletében teljesítem ellenzéki képviselői kötelességemet.

Az öt évvel ezelőtti választás a szanálás jegyében folyt le. Öt évvel ezelőtti lakodalmi hangulat volt az egész országban.

Hirdette a kormány és hirdette mindenekelőtt a kormány pártja, hogy hervadhatatlan érdemeket szerzett a mai kormányzat, mert a krízisből kiemelte az országot, helyreállította a jogrendet, stabilizálta a pengőt és szilárdra tette az államháztartás egyensúlyát. Bizonyos aggodó hangok még ebből a nagy dicsekedésből is kicsendültek, mert ígéretet tett, hogy most pedig a magángazdaságokra fog sor kerülni, hogy az állam pénzügyrendszerének rendbehozása után szanálni fogják az állam alapját képező magángazdaságokat is. Hát ha visszagondolok erre az öt év előtti hangulatra és az azt nyomon követő egy-két év politikájára, akkor én bizony

csak halálal emlékezhetem meg arról, hogy akadt még ebben az országban kerület, amely mert ellenzéki képviselőt választani.

Az államkincstár száz és száz millió bevételi többletet mutatott ki. Megindult szerte-széjjel az építkezés, építettek derűre-borúra és mindent arra az alapra építettek, hogy ez a lakodalom reggelig fog tartani. Hát bizony elmúlt az idő és ma öt év után látjuk, hogy hova vezetett ez a lakodalmi hangulat, amely tartott még egy-két évig, azután megtört a lendület, egyszerre jelentkezni kezdtek a bajok.

Iassanként a bevételi többletek elmaradtak és nyomukba lépett az adóemeléseknek egész sorozata.

Azt mondta a kormány 1926-ban, hogy most már a magángazdaságokat kell szanálni, mert a magyar állampolgárok teherviselőképesége a végsőkig megfeszült. De mi következik ennek nyomán? Az, hogy a kormány kényszerhelyzetbe került és kénytelen volt újabb és újabb adókat rendszeresíteni, hogy az ország normális adminisztrációját fenn tudja tartani. Abban az időben minden társadalmi osztály, kivéve a kereskedői társadalmat, úgy érezte, hogy valóban biztos gazdasági helyzetbe jutott, a mezőgazdasági terményeknek meg volt az ára, a gyáripár hatalmasan fejlődött és munkásokat vett fel. Még az iparososztály volt az, amely érezte, hogy ebben a nagy fellendülésben az ő részére nem mindenkinek egyformán jut megfelelő ellenszolgáltatás. Azok az iparosok, akik az építkezésekkel kapcsolatban állottak, kaptak munkát, azonban a kézműiparosok nagyrésze nem volt egy színvonalon a kereső osztállyal. Ennek a nagy fellendülésnek nem abban volt alapja, hogy itt az országban a gazdasági politika megerősödött, munkaalkalmat teremtetek, produktív beruházásokat eszközöltek, amelyeknek a nyomában új kereseti lehetőségek kínálkoztak, hanem ez a fellendülés egyszerűen azért volt, mert

adóba váltották át a polgárság vagyonát.

(Zajos helyeslés.)